

iber:Camera

Alexei Volodin
piano

Beethoven / Schumann
Chopin / Rakhmàninov
Stravinski

DIMARTS 9 DE FEBRER DE 2021
PALAU DE LA MÚSICA

Alexei Volodin va debutar a la Temporada el 8 de març de 2006 amb un recital que va esdevenir transcendent per la seva carrera.

En aquella ocasió, ens va oferir una impressionant versió dels 3 moviments de Petruixka d'Stravinski que ara ha tornat a preparar com a mostra de gratitud cap a un públic que el va veure néixer com artista.

AVÍS IMPORTANT / AVISO IMPORTANTE / IMPORTANT NOTICE

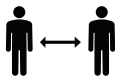
L'ús de la mascareta és obligatòri durant tot el concert.

El uso de la mascarilla es obligatorio durante todo el concierto.

The use of mask will be mandatory during the concert.

Cal mantenir la distància de seguretat en tot moment.

Es necesario mantener la distancia de seguridad en todo momento.

Social distancing must be observed at all times.

*Per gaudir de la música necessitem: **SILENCI***

*Para disfrutar de la música necesitamos: **SILENCIO***

*To enjoy the music we need: **SILENCE***

SI US PLAU / POR FAVOR / PLEASE

Mòbils apagats

Móviles apagados

Mobile phones switched off

Alarmes desconnectades

Alarmas desconectadas

Alarms disconnected

Moltes gràcies / Muchas gracias / Many thanks

Alexei Volodin, piano

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Sonata per a piano núm. 14, en do sostingut menor,
op. 27/2, “Clar de Lluna” (1800 - 1801)

Adagio sostenuto

Allegretto

Presto agitato

Robert Schumann (1810-1856)

Arabesque, Op. 18 (1839)

Frédéric Chopin (1810-1849)

Balada núm. 4, Op. 52 (1842)

Andante con moto

Serguei Rakhmàninov (1873-1943)

Re major | Sol menor | Sol bemoll major

Do major | Do menor | Fa menor

Fa major | Si bemoll major

Igor Stravinski (1882-1971)

Tres moviments de Petruixka, Op. 60 (1921)

Danse russe

Chez Petrouchka

La semaine Grasse

— Durada total aprox. 74’

Aquest concert s’interpretarà sense pausa

COMENTA AQUEST CONCERT AMB

#ibercamera #volodin #beethoven #schumann
#chopin #rakhmaninov #stravinski

Alexei Volodin

piano

Aclamat per la seva sensibilitat i brillantor tècnica, Alexei Volodin és convidat per les orquestres de més alt nivell. Posseeix un repertori extraordinàriament divers, des de Beethoven i Brahms passant per Txaikovski, Rakhmàninov, Prokófiev i Scriabin fins a Gershwin, Shchedrin i Medtner.

A la temporada 2020/21 destaquen els seus concerts amb formacions com la Simfònica del Teatre Mariinsky amb Valery Gergiev, Orchestre Philharmonique Royal de Liege amb Jean-Jaques Kantorow, Prague Radio Symphony Orchestra i Alexander Liebreich, Malmo Symphony Orchestra amb Robert Treviño o la Russian National Orchestra.

Com a part de la seva intensa activitat a l'Àsia, Volodin actuarà amb la Kyoto Symphony Orchestra, Singapore Symphony Orchestra i Shanghai Philharmonic Orchestra. Temporades anteriors han inclòs concerts amb l'Orchestre Symphonique de Montréal, Simfònica del Teatre Mariinsky, NCPA Orchestra de la Xina, les simfòniques d'Anvers, BBC i NHK o la Gulbenkian Orchestra. Al mateix temps, destaquen les seves gires amb SWR Symphonieorchester, la Russian National Orchestra o la Polish National Radio Symphony Orchestra.

Com a músic de cambra, manté una dilatada col·laboració amb nombrosos artistes com Janine Jansen, Julian Rachlin, Mischa Maisky o Sol Gabetta. També ha compartit escenari en múltiples ocasions amb el Borodin Quartet, el Modigliani Quartet, Quartet Casals i el Quartetto di Cremona.

Alexei Volodin és un artista freqüent en els festivals més destacats com el Kaposvár International Chamber Music Festival, Festival Les nuits du Château de la Moutte, Variations Musicales de Tannay, Bad Kissingen Sommer Festival, La Roque d'Anthéron, Les Rencontres Musicales d'Évian, Festival La Cardí Journée, The White Nights Festival de St Petersburg, St. Magnus International Festival i el Moscow Easter Festival.

Nascut el 1977 a Leningrad, Alexei Volodin va estudiar a l'Acadèmia Gnessin de Moscou i més tard amb Elisso Virsaladze al Conservatori de la mateixa ciutat. El 2001 va continuar els seus estudis a l'Acadèmia Internacional de Piano Llac de Como. Va guanyar el reconeixement internacional després de la seva victòria al Concurs Internacional Géza Anda de Zuric l'any 2003. Alexei Volodin és artista exclusiu Steinway and Sons.

***Ludwig van Beethoven:
Sonata per a piano núm. 14,
en do sostingut menor, op. 27/2
‘Clar de Lluna’***

Volodin ha programat la *Sonata en do sostingut menor, op. 27/2* en el programa d'avui, una de les dues que Beethoven titulà *Sonates quasi una fantasia*, editades a Viena el 1802 per l'editor Giovanni Cappi amb el número d'opus 27. Quan Beethoven les escrigué, els anys 1800 i 1801, acabava d'arribar als trenta anys, es trobava al cim de la seva triomfal carrera com a pianista, i la seva presència era reclamada en tots els salons més aristocràtics de Viena. La seva vida, però, distava molt de ser feliç: ja havien aparegut els primers símptomes de la terrible sordesa que acabaria amb la seva oïda, i a la qual s'enfrontà amb totes les seves forces.

Una mostra de la gran relació que Beethoven tenia amb la noblesa vienesa són les dedicatòries d'aquestes dues sonates: la primera està dedicada a la princesa Josephine von Liechtenstein, la segona a la comtessa Giulietta Guicciardi.

La comtessa Giulietta Guicciardi, nascuda el 23 de novembre del 1784 era, per tant, catorze anys més jove que Beethoven. Aquest la conegué a través dels Brunswick, amb els quals estava emparentada per línia materna. Aviat es convertí en el seu professor de piano i se n'enamorà apassionadament, però la seva proposta de matrimoni fou rebutjada per la família. Poc després la comtessa es casà amb el comte Wenzel Robert Gallenberg, conegut compositor de ballets, i aviat emigraren a Itàlia. No fou un matrimoni feliç, i sembla que ella visqué en la seva nova pàtria una vida molt aventurera. Quan, el 1822, tornà a Viena, volgué reprendre la relació amb Beethoven, però aquest no en volgué saber res.

Retrat de Beethoven (1801)

Jörg Demus escrigué: “En l’Adagio sostenuto apareixen totes les característiques de les “*Romances sense paraules*”: acompanyament pianístic en moviment constant (varis centenars de tresets monòtonament giratoris) i, com a contrapart al cant, una línia de baixos curosament mantinguda; damunt, la declamació d’una imaginària veu de contralt... Ho podem veure clarament: Beethoven ens està parlant. Sobre què? Certament no sobre un dolç clar de lluna. També una cançó d’amor —amb la llegenda teixida al voltant de Giulietta Guicciardi— la veig d’una altra manera que en el trist do sostingut menor d’aquesta rígida melodia. Coneixem la gran melangia de Beethoven aquells anys, els seus anhels insatisfets, els seus angiosos temors davant el futur... Beethoven sabia separar la seva música dels sentiments personals... Però, alguna vegada, un caràcter tan fort com el seu, necessita comunicar-se, ha d’obrir-se, com diu el Tasso goethià: “I quan l’home calli les seves penes, doneu-me un Déu, per dir-li, com pateixo”.

La referència que fa a un dolç clar de lluna està relacionada amb el nom amb què el poeta Ludwig Rellstab, conegut de Beethoven, batejà aquesta sonata, *Clar de Lluna*, i que ja li ha quedat per sempre més.

Robert Schumann: Arabesque, en do major, op. 18

L'any 1838 la lluita de Schumann amb el seu futur sogre per aconseguir la mà de Clara era al punt culminant. És llavors quan el pare de Clara comença a cedir amb la condició que Schumann abandoni la ciutat. Schumann s'instal·là a Viena. Estava destrossat i patí profundament l'allunyament de Clara, però el caràcter alegre dels vienesos i sobretot el contacte continuat que mantingué allà amb el fill de Mozart i amb el germà de Schubert l'animaren molt i li donaren energia per compondre obres com ara *Arabesque Blumenstücke* i *Carnaval de Viena*.

Arabesque, op. 18, és una petita obra, molt curta però extremadament refinada. Té una idea principal delicada, molt pianística, que es repeteix diverses vegades separada per episodis discordants en tonalitat menor. Vol tenir el caràcter orientalista tan de moda entre els romàntic alemanys de les dècades anteriors.

Manuel Capdevila i Font

Frédéric Chopin:
Balada, núm. 4, en fa menor,
op. 52

La Balada, núm. 4, en fa menor, op. 52 va ser publicada el 1843 i és, sens dubte, una de les millors obres de l'autor per la seva inspiració i eloqüència; per l'originalitat dels motius; per la riquesa harmònica; pel patetisme, uns cops apassionat i altres cops trist; per la perfecció en l'estructura, malgrat ser completament lliure, i pel que té de precursora del llenguatge impressionista. Es tracta d'una obra mestra en què també apareix el famós *rubato chopinià*. Aquest recurs expressiu consisteix, principalment, a donar completa llibertat a les notes interpretades amb la mà dreta mentre amb l'esquerra es manté estrictament el ritme de l'obra. Segons Berlioz, el mateix Chopin era l'únic intèrpret capaç de fer un *rubato* lleuger i natural, mentre que la resta de pianistes el feien afectat i desplaçat. Liszt va ser el que millor va definir aquest efecte que, val a dir-ho, ell també executava a la perfecció: "Mireu aquests arbres: el vent juga amb fulles, les fa onejar, però l'arbre no es mou mai; aquest és el *rubato de Chopin*."

David Puertas Esteve

Serguei Rakhmàninov: *Preludis*

Escrigué Rakhmàninov: “Tal com jo el sento, el preludi és una forma de música absoluta [...]. La seva funció principal consisteix a proporcionar a l'oient un gaudi intel·lectual amb la bellesa i la varietat de la forma. Aquest fou l'objectiu de Bach en les seves meravelloses sèries de preludis, que per a l'afeccionat cultivat són una font inesgotable de delits.”

Els deu *Preludis*, op. 23 naixeren en un moment especialment feliç de la vida de Rakhmàninov. S'havia casat, havia fet un viatge de noces a Viena, Suïssa i Itàlia, i havia tornat a Moscou. El 14 de maig de 1903 nasqué la seva primera filla, Irina, després d'una nit plena de neguit i inquietud. Al matí havia arribat també un nounat, el *Preludi en mi bemoll major* -publicat com a sisè en la sèrie opus 23-, ple de fescor, de felicitat, inaugurant així la sèrie de preludis que hom batejà com “aquarel·les per a piano”. Feliçment superades unes angines que patí la petita, els preludis brollaren sense interrupció. Són deu peces, una mena de cants a la natura russa, on s'expressa obertament el lirisme descriptiu de Rakhmàninov.

Set anys més tard, en el seu refugi estival d'Ivanovka, escrigué els tretze *Preludis*, op. 32. En escriure les seves sèries de preludis, aquesta i l'anterior, Rakhmàninov no volgué seguir l'exemple dels seus famosos predecessors escrivint una sèrie de peces relacionades d'alguna manera entre si (temàticament, harmònicament, etc.), sinó que volgué que fossin obres totalment independents i que no seguissin cap ordre precís ni tinguessin cap relació les unes amb les altres.

Per Geoffrey Norris, biògraf de Rakhmàninov, “totes aquestes peces, variades com són, tenen una característica comuna: mostren l'habilitat de Rakhmàninov per fer cristal·litzar un estat d'ànim o un sentiment determinat; cada preludi es converteix, partint d'un diminut fragment melòdic o rítmic, en una rígida miniatura poderosament evocativa. Són, en realitat, petits poemes simfònics”.

Stravinski i Vaslav Nijinsky en el paper de Petruixka (1911).

Igor Stravinski: Tres moviments de Petruixka, op. 60

Petruixka va ser un dels encàrrecs del perspicaç Sergei Diaghilev, el gran empresari dels Ballets Russos. Es tracta d'un ballet format per escenes burlesques dividit en quatre escenes que té una duració aproximada de 30 minuts. Malgrat que no va estudiar al Conservatori, Stravinski va tenir la sort de poder estudiar composició amb Rimski-Kórsakov. Això serà important perquè a *Petruixka* hi trobem un element que va prendre d'aquest i de Mussorgski: la tècnica de la interrupció i la juxtaposició de blocs que precisament configuren un dels trets més característics d'aquesta obra.

El tema del ballet és prou conegut i el mestre rus es va encarregar d'intensificar l'ambient de carnaval que integra aquesta peça prenent algunes melodies populars russes, una cançó popular francesa i diversos valsos. El resultat fou una obra monumental amb blocs contrastants, trencament de les normes del compàs i ritmes trepidants.

La versió per a piano que escoltarem té una duració d'uns quinze minuts. El mític pianista Arthur Rubinstein li va fer l'encàrrec després d'escoltar el ballet. Stravinski va escriure uns arranjaments de tres peces per a piano sol pels quals va percebre una remuneració extraordinària per l'època, res menys que 5.000 francs. Un dels trets que ha meravellat la crítica és el conegut acord del titella *Petruixka* que Stravinski obté a partir de l'escala octatònica.

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Ajuntament de
Barcelona

MITJANS COL·LABORADORS

LA VANGUARDIA

Cat **W**úsica

SER
CATALUNYA

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

telinformática*
Soluciones Integrales

FUNDACIÓ
VILA CASAS

TEMPORADA IBERCAMERA AIE COL·LABORA AMB

apropa
cultura
una porta
a la inclusió

ESCENA!25

**#QUADERN
CULTURA**

COL·LABORA AMB NOSALTRES

Si voleu col·laborar amb nosaltres i conèixer els nostres programes de patrocini, contacteu amb ibercamera@ibercamera.com

SEGUEIX-NOS

ORGANITZA

Temporada Ibercamera, A.I.E.

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

Av. Diagonal 433, 4t 1a
E-08036 Barcelona
www.ibercamera.com
ibercamera@ibercamera.com
T. 93 317 90 50 – F. 93 277 72 78

Edició: **Temporada Ibercamera AIE**
Disseny gràfic: **Estudi Neus Pacheco**

